

מיסודו של
מזן פוהר איש זי"ע
בנשיאות מר"ד
הרה"צ ר' יצחק שמואל אהרן
לעזרת שליטי"א

גליזן היכל מזוהר"א"ש

מתורתו של רבינו הקדוש מזוהר"ן מברסלב זי"ע ותלמידיו הקדושים

גליזן ס"א • פרשת בא תשפ"ג

פשיחות מו"ר הרה"צ שליטי"א

יוצאים שוב ושוב

מוציא את עם ישראל מטמאת מצרים. נותנים לאדם את האפשרות שייכל לצאת, לחזור ולתקן את הכל!

אין מקום לעצבות!

הרבי ר' אלימלך מליז'נסק זי"ע מביא בספרו הקדוש נעים אלימלך, שסימן לבעל תשובה אמתי הוא - שרחק לגמרי ממוחו את כל עברו! יש בני אדם החושבים שצריכים לחזור ולחשב תמיד מהעבר וכו', בשעה שעקר התשובה היא לדעת: "אני מתחיל מעכשיו!" וכשבה היצר הרע ומעלה לי כל מיני זכרונות בלתי רצויים, אני אומר לו: "אין לי שום עסק אתך! לא מענין אותי!"

וכמוכן, זה לא ענין קל ככל וכלל, כי המוח והמחשבה לא יכולים בקלות לשכח לגמרי, אבל אדם שהוא עקשן, והוא יודע מהו סוד התשובה, איך באמת חוזרים בתשובה ומהו סוד חג הפסח, זה אפשרי! יכולים להגיע לזה! והסימן לך הוא מדת השמחה, כמה אתה שמח.

רבנו ז"ל אמר (ליקו"מ, ח"ב, סימן מ"ח), שכשנאדם רוצה לפנס בתשובה, היצר הרע מאד מתגבר עליו להפילו לעצבות, ואמנם הוא טוען ואומר שזה "לשם שמים", משום שהוא שבור ומדכא מפל העבר שלו, אבל רבנו ז"ל אומר שם: ודע, שתקף כשאדם רוצה לפנס בעבודתו יתברך, אזי תקף היא עברה גדולה כשיש לו עצבות חס ושלום, כי 'עצבות היא סטרא אחרא (זהר נח, דף עא), והשם יתברך שונא אותה! עצבות זה דבר שאין

ספור יפה... אבל אין זה שין אלי?

פרשת בא מעוררת את הזמן של חג הפסח, בו יצאנו ממצרים. הענין של פסח הוא דבר עקרי ויסודי בחיי האדם כל השנה, כי כשמדברים על יציאת מצרים, מדברים על היציאה של כל אחד ואחד מהמצרים והצרות שלו, שיש אפשרות שאדם כן יפטר פעם מהכל.

אפלו נדמה לו שהכל "מבוי סתום", הוא מיאש שהוא כבר טעה לגמרי, הסתבך בחיים יצא מהמסגרת של חיים נורמליים ואמתיים, והוא כבר מתיאש... הנה באים ומחזקים אותו שיש לו תקנה ותקנה, אך הוא מתמיה: "האם באמת אני יכול לזכות לחיי גן עדן לחיים רוחניים?"... - ואולי באמת זכה פעם לטעם מחיי הגן עדן הללו, אך הנה כבר התיאש והוא חושב שלא יוכל לזכות לך שוב, ואחר ששומע את דברי ההתחזקות, מפטיר ואומר: "ספור יפה... אבל איך זה שין אלי?"

יציאת מצרים מלמדת אותנו שאין זה כף! יכול להיות שאדם ממש נפול תחת הסטרא אחרא, ה' ישמר, אך גם משם אפשר לצאת ולהגאל! ביציאת מצרים כתוב על עם ישראל (שמות יב, ט) "כי גרשו ממצרים ולא יכלו להתממה", ומובא שאם היו נשארים עם ישראל עוד רגע אחד במצרים היו נתפסים ונשקעים בבץ כל כך עב ועמוק, שלא היו יכולים לצאת כלל וכלל, אבל הקדוש ברוך הוא יודע מעלומות, ויודע כל פרט ופרט, הכל מחשב ומדיק בפרטי פרטיות, בדיוק כשמוגיע הזמן הוא

אתה יכול להיות יהודי כשר גם כן

אחד קבל לפני רבנו ז"ל, שיש לו בית קטן ואין לו חדר מיוחד לעבודת השם, ויש לו בביתו בית מרוח, ויושבים שם גויים כל היום, ויש לו בלבול הדעת ויצר גדול מזה.

השיב לו רבנו ז"ל: מסתמא אם היה בדעת השם יתברך שעבודתך והבחירה שלך תלויות בזה שיהיה לך מקום מיוחד עם ישוב הדעת, מסתמא היה נותן לך כזה, אך עכשו כשאין לך, אתה יכול להיות יהודי כשר גם כן.

יכולים להחזיר את כל העולם בתשובה!

מוהרנ"ת ז"ל נסע פעם על הדרך עם תלמידו רבי נחמן מטולטשין ז"ל, וחזרו בזמן

הנסיעה את גלוי הנפלא של רבנו ז"ל על הפסוק "אזמרה לאלקי בעודי" - איך שצריך לחפש בעצמו ובכל יהודי איזה נקדה טובה, ואמר לו: אתה חושב שזה כל כך קל? תאמין לי אם היינו יכולים לקיים את זאת - היינו יכולים להחזיר את כל העולם בתשובה!

מכתב לשבת

ממכתבי מז"ר הרה"צ שליט"א
מהשנים הקודמות

משבת זאת נעשה לעצמנו יציאה גדולה מתחת סבלות מצרים

בעזרת ה' יתברך, יום ו'
ערב שבת קדש לסדר
כא ה' שכט התשפ"ב

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה, ודי בכל אתר ואתר, הו"ה עליהם ישרה שכינתו תמיד.

השבת קורין פרשת בא, והיא הפרשה של יציאת מצרים וחג הפסח, והקריאה מעוררת את הזמן, שיש אפשרות להמשיך על עצמנו אור הגדול של חג הפסח, ולשמוח עם השמחה הגדולה של יציאת מצרים, שהוא היציאה מכל מיני דחקות ולחצים, ולפתח את הפה שלנו לדבר אל ה', שהוא ענין פה-סח לה', כי מיד שאדם יודע שזוהי העצה היחידה שלו, לשפך נפשו תמיד לפני ה', ולפרש כל שיחתו לפניו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, בזה הוא נגאל מכל צרותיו, ויזכה להרגיש חרות אמתי בכל ימי חייו.

על כן בוא נבוא משבת זאת, ונעשה לעצמנו יציאה גדולה מתחת סבלות מצרים, ונתחיל לדבר הרבה אל הקדוש ברוך הוא, ולפרש שיחתנו היטב לפניו יתברך על כל מה שאנחנו צריכים הן ברחמיים והן בגשמיים, ובדרך זה נזכה לצאת מכל הגלות והמצרים המסובבים אותנו. ונזכה להגאל גאלת עולם.

המאהל לכם שבת שלום ומברך.

שמחה ושלום
מז"ר

לו מקום' אצל נשמות ישראל, ובפרט לא אצל מי שרוצה לחזור אל השם יתברך!

כשאדם מבין מהי תשובה, מהו לשוב אל השם, ולהדבק בקדוש ברוך הוא, זה צריך להדליק שמחה גדולה בלבו, אמת שהוא מצטער על כל מה שעבר עליו בחייו, אבל צריך לעצור ולהתבונן לרגע: מה קורה "מעכשיו"? מתחילים התחלה חדשה בחיים, צריך להבין שהקדוש ברוך הוא מקבל את נשמות ישראל בתשובה, עליו אומרים "הרוצה בתשובה"!... זו ברכה מיוחדת במינה שאנו מזכירים שלוש פעמים ביום, וכמו שמצינו בכמה פסוקים המדברים מזה, וכדכתיב (תזמאל לג, יא) "אמר אליהם חי אני נאם ה' אלקים אם אחפץ במות הרשע כי אם בשוב רשע מדרכו וחייה שובו ושובו מדרכים הרעים ולמה תמותו בית ישראל", הקדוש ברוך הוא "רוצה" ורפץ בתשובה!

באים ויוצאים כל פעם ממצרים

צריך לזכור - תשובה זה לא דבר שנעשה באופן מהיר, כמובן שצריך להתחיל זאת מיד ומהר, אבל מיד כשהוא עולה על הרפכת הוא - לוקח זמן, זה לא נעשה מיד. (אמנם הגמרא אומרת במסכת קדושין: המודש אשה ואומר שהקדושין הם על מנת שהוא צדיק, אפלו שידועים כל דברי רשעותו, אף על פי כן חוששין לקדושין, ומדוע? שמה הרהר תשובה, וממילא נקרא צדיק! אף עם כל זאת, בודאי שיש ענין של לשוב בתשובה שלמה, ולא רק ההרהור בתשובה, שבודאי הוא ענין גדול, וחוששין לקדושין, אף לאחר מכן יש עוד תהליך תשובה.

בזה התחלנו בזה את ימי השוכבים בפרשת שמות, שהפסוק אומר (שמות א, א): "ואלה שמות

בני ישראל הבאים ממצרים" מי שהוא בבחינת - "בני ישראל" 'ישראל' אותיות 'לי - ראש', כלומר מי שיש לו שכל ישר - ראש מעלה, הוא יודע ששם הוא: "הבאים ממצרים", בלשון הווה, באים בכל פעם למצרים - ויוצאים כל פעם ממצרים, אף אם באמצע התהליך הזה יהיה פתאום איזה עכוב כלשהו, והחזירו אותי למקום מסוים בחזרה אני לא מתפעל, אני מתחיל עוד פעם!

זהו סוד התשובה שגלה לנו רבנו ז"ל, שזה ענין של רצוא ושוב' כספינה המתנדנדת בים, פעם לכאן ופעם לשם, אבל היא ממשיכה בדרך!

הנה היתה איוו ירידה, אזי אומר רבנו ז"ל בפרוש (זה יסוד אצל רבנו ז"ל, אשר מודגש אצלו יותר מכל הספרים הקדושים האחרים): קדם העליה מדרך שתהיה ירידה! לפני שאמה עושה קפיצה רצינית למעלה יותר, אמה מדרך לפני כן להתכופף מעט, ובכך זה אמה עושה את העליה והקפיצה! נמצא, שכל הירידה היתה למען העליה. כך הוא גם במציאות הגשמית, כשיש תחרות, אלו שעושים הקפיצות הגדולות, הם מוכרחים מקדם לכופף עצמם מעט, ואחר כך הם קופצים, כפי שהם הורידו את עצמם - כן עלו יותר למעלה. וזהו כלל פשוט בכל ענינים אלו וכפי שידוע למבינים בדרך - ששפירוצים לזרק משוהו, כפי שמושה ידו מקדם אחורה, ונותן כל כוחותיו בזה, כן אחר כך נזרק הדבר למרחק יותר גדול.

הכלל, כל הירידות והקשיים שעוברים על האדם במשך ימי חייו, הכל הוא כדי שהוא יאזר וירפו את כוחותיו יותר, ויתחיל מחדש לשוב אל השם יתברך ולהתקדם הלאה.

(מתוך אשי ישראל פרשת בא שנים תשפ"א ותשפ"ב)

ש"ת ברסלב . מאת מוהרא"ש זי"ע

אבי הוא אדמו"ר ואומר שאני סוטה מדרך האבות כשאני חסיד ברסלב

התקרבותי לרבנו, ויש לי הרבה מניעות מאבי שמשמש באדמו"רות. תמיד הוא אומר לי שאני סוטה מדרך אבותי שהיו צדיקים גדולים ולא אחזו מדרך זו של ברסלב. איך אני יכול להתחזק? וכיצד אני צריך להתנהג עם אבי מורי שליט"א?

רבנו ז"ל גלה לנו (ספורי מעשיות מעשה זו מהנבוב והעכביש) שקדם שיירדה נשמתו לזה העולם עשה הסמ"ך מ"ם רעש בשמים, ואמר: אם הנשמה הזו תרד אין לי כבר מה לעשות

בעזרת השם יתברך יום ה' לסדר בא
ראש חדש שכט התשע"ד

שלום וברכה אל ... נ"י

לכונן חבלתי את מכתבך.

מִצָּא שֵׁם חֲתִיכַת לֶחֶם וְנָטַל יָדָיו וּבָרַךְ בְּמַהֲרֹת גְּדוֹלָה מְאֹד

הקמח ומגיע אל האופה, מי יודע אם יגיע אצל אופה יהודי? ואפלו כשכבר זכתה ונגעשה ממנה לחם פֶּשֶׁר, מי יודע אם יגיע אל יד איש פֶּשֶׁר שִׁיבְרָה עָלָיו בְּרָכָה כְּהַגֵּוֹ?

הרי כל הספנות העצומות האלו עוברות על כל גרעין של חטה, ואם כן לא בחנם צועקת אל השם יְתִבְרַךְ "ממעמקים קראתיך ה'", אָנָּה ה'! עזרני להגיע אל יד איש ירא שמים שִׁיבְרָה עָלַי בְּרָכָה פְּרָאוּי וּבְכֻנְיָה... והנה החטה הגיעה אליה, ואמה חטפת את הברכה במהירות, האם לא רחמנות על החטה?

החסיד הבין היטב את דברי הרבנית הצדקת, וקבל על עצמו שמהיום והלאה יזהר מאד בכל ברכות הנהנין בכונה גדולה, אשרי הזוכה להזהר בכונת ברכותיו פְּרָאוּי.

(ע"פ שיחות מוהר"א ש"ח חלק טז ערך "ברכות הנהנין")

שאלה אותו הרבנית: "האם אמה יודע ענין פְּרָקֵי שִׁירָה' המודפס בתוך הסדורים הגדולים?", ענה התלמיד שלא. שוב שאלה: "האם אמה יודע את שירת החטה, ומה היא אומרת להקדוש ברוך הוא?", שוב השיב התלמיד: "לא".

אמה הרבנית: "אמר לה, בפְּרָקֵי שִׁירָה כתוב, שִׁיבְרָה עָלַי אֲמַרְתָּ אֶת הַפְּסוּק (תהלים קל, א): "שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה'", ולמה אומרת דוקא פסוק זה? כי הרבה הרפתקאות עוברות על החטה עד שהזכה להגיע אל מאכלו של איש פֶּשֶׁר, כי אפלו אחר שזרע את גרעין החטה באדמה, יש עליה סכנות שמא לא תצמח טוב, ואפלו אחר שצומחת טוב, אולי תפול ותאבד עד הדישה, ואפלו שעברה את הדישה - אולי תאבד עד הטחינה, וגם כשכבר נעשית קמח, אולי יתפזר באויר, וגם אחר שנגאס

אחד מהתלמידים וה'ושבים' שבבית מדרשו של הרב הקדוש ה"שר שלום" מבעלזא זי"ע, נעשה פתאום רעב וחלוש כח מאד, והרגיש שהוא מכרח לאכל תֶּכֶף ומיד, הלך בזריזות אל המטבח ומצא שם חתיכת לחם ונטל ידיו וברך ברכת "על נטילת ידים" ו"המוציא" במהירות גדולה מאד, וזרק הברכה מתוך פיו.

והנה הרבנית הצדקת מרת מלכה עליה השלום, מחברתו בקדש של ה"שר שלום" זי"ע, היתה אז במטבח, כי היתה דואגת תמיד בעבור מזון התלמידים והחסידים, ושמעה איך שהתלמיד זרק הברכה מפיו בלי כונה, והרגיש לו אכל, וישבה על הספסל מצד שני של השלחן, והתלמיד נבהל מאד, בראתו את הרבנית יושבת על יד השלחן.

הדבר השלישי - הוא סדר דרך הלמוד של רבנו ז"ל, המובא באריכות (שיחות הר"ן סימן ע"ו) בענין הלמוד תורה שצריכים ללמוד הרבה מאד בכל יום, טוב ללמוד במהירות ולבלי לדקדק הרבה בלמודו, רק ללמוד בפשיטות בזריזות ולבלי לבלבל דעתו הרבה בשעת למודו מענין לענין, רק יראה להבין הדבר בפשיטות במקומו. ואם לפעמים אינו יכול להבין דבר אחד, אל יעמד הרבה שם, ויניח אותו הענין וילמד יותר הלאה. ועל פי הרב ידע אחר כך ממילא מה שלא היה מבין בתחלה כשילמד פסדר בזריזות להלן יותר. ואמר: שאין צריכין בלמוד רק האמירה לבד, לומר הדברים פסדר, וממילא יבין. ולא יבלבל דעתו בתחלת למודו שירצה להבין תֶּכֶף, ומחמת זה יקשה לו הרבה תֶּכֶף ולא יבין כלל רק יכניס מוחו בהלימוד ויאמר פסדר בזריזות וממילא יבין. ואם לא יבין תֶּכֶף - יבין אחר כך. ואם ישארו איזה דברים שאף על פי כן לא יוכל לעמוד על פונתו, מה בכך? כי מעלת רבוי הלמוד עולה על הכל, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (עבודת ה' י"ט) לגמר והדר לסבר ואף על גב דלא ידע מה קאמר, שנאמר (תהלים קי"ט ב') "גִּרְסָה בִּפְשִׁי לְתַאֲבָה", כי על ידי רבוי הלמוד שילמד במהירות ויזכה ללמוד הרבה, על ידי זה יזכה לעבר פמה פעמים אלו הספרים שלומד,

ליפול בשום פנים ואפן, אפלו שעשה כבר מה שעשה, עליו לדעת מה שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ע"ח) אין שום יאוש בעולם כָּלָּל! אין דבר כזה להתיאש! ואמר (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ק"ב) אם אמה מאמין שיכולים לקלקל מאמין שיכולים לתקן.

הדבר השני - להרגיל את עצמו לדבר אל הקדוש ברוך הוא כאשר ידבר איש אל רעהו, ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ק) שמקטן ועד גדול אי אפשר להיות איש פֶּשֶׁר באמת, כי אם על ידי התבודדות. והנה מוזכר פמה וכמה צדיקים מפרסמים אמתיים ואמר שפלים לא באו למדרגתם כי אם על ידי התבודדות ושיחה בינו לבין קונו; ודבר זה צריך להיות בתמימות ובפשיטות גמורה, בלי שום חכמות כָּלָּל, רק לדבר אל הקדוש ברוך הוא, ואת זה יכולים לקיים בכל מקום כי מלא כל הארץ כבודו, ובכל מקום שהוא נמצא הוא יכול לדבר משם אל הקדוש ברוך הוא, ואת זה אף אחד לא צריך לדעת, כי יכולים לשבת אפלו על יד גמרא פתוחה ולדבר אל הקדוש ברוך הוא וכו', או שהולכים לטלל ומדברים עמו יתברך. והפֶּלֶל - אף אחד לא צריך לדעת שהוא עוסק בשיחה בינו לבין קונו, ושופך את לבו הנשבר אליו יתברך.

בזה העולם, כי הוא יחזיר את כל העולם כלו בתשובה. וענו לו (תקאל ז' ו') "קוץ בא בא קוצץ", כי עם ישראל צריכים כבר להגאל, ולכן הנשמה היא מכרחת לרדת לזה העולם, ואמה מצא ותמצא לעצמה עצה נגד הנשמה הזו. ויצא הסמ"ד מ"ם וחרז עם איזה זמן וכו', וצחקו וכו', ואמר: אני כבר לא מפחד שהנשמה הזו תרד, כי מצאתי עצה נגדו, ענין שם. ואמרו אנשי שלומנו שהעצה היתה שכל דבר רבנו ז"ל יהיה ללעג ולקלס בעיני העולם וכו', כי תמיד ידבקו כל מיני מטרפים וכו', שאין להם שום שיכות אל חסידות ברסלב, אבל העולם לא יודעים מזה וכו', וממילא יהיו מניעות לכל מקרב להתקרב אל רבנו ז"ל.

ובפרט בנו של קדושים לו יהיה מאד מאד קשה להתקרב, פי הרי הטעו אותם פמה דורות נגד דעת רבנו ז"ל וכו' וכו', ולכן קשה מאד להתקרב, ובפרט לאחד שאביו רב מפרסם וכו' או אדמו"ר וכו', עם כל זאת ידוע שמי שמתנהג על פי דעת רבנו ז"ל בתמימות ובפשיטות גמורה, גלה לנו רבנו ז"ל שאין דרבה בעולם שאני לא יביא אותו אליה".

הדבר הראשון - הענין של שמחה והתחזקות, שאדם צריך לחזק את עצמו להיות בשמחה עם כל נקדה ונקדה טובה שיש בו, ולא תמו לעצמו

